

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 464/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6 C 11/2014 z 25. marca 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 706/2014 z 15. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných

práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 11/2014 z 25. marca 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 706/2014 z 15. apríla 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti po obsiahlom opísaní skutkového a právneho stavu v konaní pred všeobecnými súdmi nesúhlasí s odôvodnením napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, považuje ich za zjavne nezákonné, neodôvodnené a arbitrárne, a tak z ústavného súdu hľadiska za neospravedlňiteľné a neudržateľné.

3. Sťažovateľka uviedla, že bola účastníčkou konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 11/2014 v procesnom postavení žalobkyne, ktorého predmetom bol jej nárok na zaplatenie kúpnej ceny s príslušenstvom od žalovaného ako kupujúceho (ďalej len „spotrebiteľ“) v dohodnutých splátkach na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej v jej prevádzkových priestoroch, podľa ktorej sťažovateľka mala dodať spotrebiteľovi tovar až v lehote 28 dní od zaplatenia celej kúpnej ceny (prípísaním poslednej splátky). V sťažnosti ďalej poukazuje na to, že v kúpnej zmluve bola dohodnutá „výhrada vlastníckeho práva v súlade s ust. § 601 Občianskeho zákonníka“. Vychádzajúc z odôvodnení napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, práve „*uvedený inštitút výhrady vlastníctva*“ všeobecné súdy považovali z dôvodu ochrany spotrebiteľa za prvý z rozhodujúcich argumentov na zamietnutie jej žaloby. Za druhý podstatný argument, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej označených práv (hoci sťažovateľka považuje aplikáciu príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o kúpnej zmluve zo strany všeobecných súdov v jej veci aj za správnu), považuje ich závery, o ktoré opierajú svoje rozhodnutia, a to „*výklad prejavu vôle spotrebiteľa spočívajúci v jeho nečinnosti – nezaplatení ani jednej splátky kúpnej ceny vo vzťahu ku konaniu sťažovateľa*“. Ako tretí argument sťažovateľka uvádza, že napadnuté rozsudky „*nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní*“, a teda všeobecné súdy „*zo zisteného skutkového stavu dospeli k vágnemu*

právnemu záveru, čím merito veci bolo posúdené svojvoľne..., čo je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania a zásadným porušením právnej istoty“ (čl. 1 ods. 1 ústavy, pozn.).

4. V závere sťažnosti sťažovateľka argumentuje ešte tým, že nesúhlasí s právnymi závermi všeobecných súdov, že jej konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi, a tiež s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 3 Cdo 137/2003), pretože ju nemožno aplikovať na danú vec.

5. Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo spoločnosti [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 46 ods. 1 a 47 ods. 3 Ústavy... ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/11/2014-29 zo dňa 25. 03. 2014 a Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/706/2014-55 zo dňa 15.04.2015 porušené bolo.

... Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 6C/11/2014-29 zo dňa 25. 03. 2014 ako aj Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/706/2014-55 zo dňa 15. 04. 2015 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

... [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 812,50 EUR a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 €, ktoré sú sťažovatelia povinní uhradiť na účet jej právneho zástupcu - [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]... a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí

takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

10. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým bola zamietnutá jej žaloba. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bola sťažovateľka oprávnená podať odvolanie, ktoré aj podala (v sťažnosti uvádza, že bolo zo 17. júla 2014), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky doručenom okresnému súdu 21. júla 2015 (v spise sa nachádza odvolanie na č. l. 36 až č. l. 39) v danom prípade teda vylučuje právomoc ústavného súdu.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B K namietanému porušeniu základných práv čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

12. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie

(I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

13. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti považuje za potrebné z hľadiska limitov ústavnej kontroly rozhodnutí všeobecných súdov poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06) alebo v prípade opravných konaní, ak by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

16. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

17. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

18. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

19. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. Zásada rovnosti strán v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02). To znamená, že všetci účastníci súdneho konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (III. ÚS 108/2013).

20. Z už uvedeného (pozri najmä časť I body 1 až 5 tohto uznesenia) vyplýva, že podľa tvrdenia sťažovateľky k porušeniu jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený napadnutý rozsudok okresného súdu.

21. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý po opísaní dôvodov napadnutého rozsudku okresného súdu a podstaty námietok sťažovateľky v odvolaní (na s. 2 a 3) uviedol, že *„preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa... Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).*

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné zdôrazniť, že základný program sporového konania je formulovaný petitom návrhu na začatie konania, ktorým navrhovateľ požaduje ochranu jeho práv. Je výlučne na ňom, aby na účely úspešného uplatnenia žalovaného nároku prezentoval konzistentné skutkové tvrdenia, ktoré zároveň podporí sumárom príslušných dôkazov. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O. s. p.). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť...

Žiada sa uviesť, že rešpektovanie a ochrana autonómie vôle je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu. Aj napriek uvedenému však ochrana autonómie vôle nemôže byť absolútna tam, kde existuje základné právo jednotlivca alebo ústavný princíp či iný ústavne aprobovaný verejný záujem, ktoré sú spôsobilé autonómiu vôle proporcionálne obmedziť. Týmto druhým princípom je ochrana tej osoby, ktorá uskutočnila právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou prezentovaný skutkový stav. Ten, kto vyvolal určité konanie, nemôže sa ex post dovolávať vád jednotlivých úkonov, ktoré sám spôsobil. Uplatňovanie princípov dôvery v úkony ďalších osôb pri sociálnom styku s nimi je základným predpokladom pre fungovanie spoločnosti. Dôveru treba považovať za elementárnu kategóriu sociálneho života. Jednak vyjadruje vnútorný postoj odrážajúci eticky odôvodnené predstavy a očakávania jednotlivých členov spoločnosti a na druhej strane je výrazom princípu právnej istoty, ktorý predstavuje jeden z prvkov materiálne, t. j. hodnotovo chápaného právneho štátu, ktorého ústavne normatívny výraz je obsiahnutý v článku 1 ods. 1 Ústavy SR. Naznačená konkretizácia princípu právneho štátu je tým princípom, ktorý pôsobí v prospech odporkyne a proti princípu autonómie vôle, ktorého sa dovoláva navrhovateľ. Je potom úlohou súdu nájsť praktický súlad medzi oboma protikladne pôsobiacimi princípmi tak, aby zostalo zachované maximum z oboch, a to tak, aby výsledok bol zlučiteľný so všeobecnou predstavou spravodlivosti.

V tomto duchu postupoval okresný súd správne, keď priznal princípu dôvery v kontexte princípu ochrany dobrých mravov prioritné postavenie. Zo zisteného skutkového stavu možno totiž vyvodiť, že postup a správanie sa navrhovateľa pri uzatváraní zmluvy a následnej realizácii jeho nároku v tomto konaní nebolo korektné. Zmluvu uzavrel totiž s odporkyňou s určením dlhej doby splácania kúpnej ceny tovaru (24 mesiacov), pričom až následne po uplynutí tohto času mal dodať objednaný tovar. Za celé toto obdobie nijako s odporkyňou nekomunikoval, čo mohlo u spotrebiteľa vyvolať dojem, že právny vzťah založený kúpnu zmluvou zanikol. Až po uplynutí spomínaného relatívne dlhého času začal navrhovateľ realizovať právo na súdnu ochranu, ktorý postup považoval aj odvolací súd za neprípustný, porušujúci práva spotrebiteľa a zjavne odporujúci dobrým mravom.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom

plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.“.

22. Vychádzajúc z citovanej časti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (aj v spojení s napadnutým rozsudkom okresného súdu a jeho odôvodnením na s. 3 až s. 7), ústavný súd zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu je na prvý pohľad legitímny, neodporujúci ústave a dohovoru. Aplikácia príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka všeobecnými súdmi o kúpnej zmluve, ktorú sťažovateľka sama uznáva, je zrozumiteľná a jasná a takisto aj právny názor všeobecných súdov k spôsobu konania sťažovateľky, ktorý mal byť v rozpore s dobrými mravmi, nie je arbitrárny (okresný súd sa mu venoval podrobne na s. 5 vo svojom rozsudku a krajský súd jeho názor podporil - pozri bod 21), teda závery v napadnutých rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu v posudzovanej veci možno považovať za zrozumiteľné a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné. V prípade sťažovateľky tak nešlo o odmietnutie spravodlivosti majúcej za následok porušenie základných práv. Jej právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie bolo v celom rozsahu realizované, aj keď nie podľa subjektívnych názorov sťažovateľky. Sťažovateľkina nespokojnosť s obsahom rozhodnutí všeobecných súdov nie je dôkazom ich neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným.

23. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že všeobecné súdy poskytli „spotrebiteľovi... ochranu na úkor sťažovateľa“, ústavný súd uvádza, že v okolnostiach posudzovanej právnej veci nezistil porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, a pripomína, že ústavnému právu na autonómiu vôle strán v občianskom súdnom konaní zodpovedá procesnoprávny aspekt, ktorého obsahom je právo účastníka konania oprávňujúce ho na slobodné disponovanie hmotnými a procesnými právami v občianskom súdnom konaní. Samotná

skutočnosť, že žalovaná vystupovala v konaní „pasívne“ a napriek tomu všeobecný súd rozhodol v jej prospech, nemôže viesť k záveru o porušení zásady rovnosti účastníkov v konaní, pretože podstatou tejto zásady je vytváranie rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach sa rozhoduje zo strany občianskoprávneho súdu.

24. Na základe uvedeného ústavný súd, poukazujúc na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (III. ÚS 3/97, II. ÚS 141/04), dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (tak ako to bolo aj u sťažovateľky v inom konaní na ústavnom súde vedenom pod sp. zn. II. ÚS 649/2015).

25. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už nezaoberal jej ďalšími návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015